

«голъма сила преминѣли Дунава и придобили сичкытъ страны, които лежатъ при него, сир. Паннонія и Дакія, Тракія и Илирикъ, поголъмата частъ отъ Македонія и Тессалія.»

Народното сказаніе, косто е записанно въ житіеѣ свяѣаго Климента, е истинско: отъ VII вѣкъ не само цѣла Мизія и сичка комахай Тракія, но и Македонія и по-голъмата частъ отъ Тессалія, станѣли Славенскы земи. (До тука Гилфердингъ).

И дѣйствително, во времето на Константина Погоната или брадатаѣа (669 — 675), македонскытъ славены, подѣ различни наименованія, като *Трумичи*, *Драговичи*, *Велегостици*, *Брезичи* или *Бързаци* и други, ⁽¹⁹⁾ въ голѣмо число нападиѣхъ на Тессалія, на Ипиръ, на Илирикъ и на една частъ отъ Азія (дѣто имало коловія гръцка), които и плѣниѣхъ. Сетѣ тѣ са мѣчихъ да земаѣ Солунъ отъ византийцѣтъ. Веднѣждъ (около 675) тѣ обиколиѣхъ града откъмъ горытъ и морето, и много време го държахъ въ обсада, но неможихъ да го земаѣ и тамъ въ обсадата мнозина паднѣхъ, между които и главныйтъ имъ воевода; слѣдъ двѣ години пакъ го забиколиѣхъ и пакъ не имъ са владе, само отъ жителитѣ зехъ данѣкъ. Като са изминѣ малко време, Ронкинскыйтъ князь *Пребудъ*, наклеветенъ отъ памѣтника солунскый, былъ уловенъ и убитъ въ Цариградъ по императорска заповѣдъ. Тогазы Ронкинытъ (ѣеже славенско племе) ставатъ съ Трумичитѣ и Драговичитѣ, и нападатъ пакъ Солунъ, държаватъ го въ обсада на три пѣти, плѣниѣтъ околноститѣ му,

⁽¹⁹⁾ Отъ тѣзи имена нѣкои и сега ѣеже сѣществуватъ въ Македонія. — Гл. за туй по-долу заключеніеѣ въ §. 20.